

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 274/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ KOTVA], a [REDAKČNÝ KOTVA] [REDAKČNÝ KOTVA], zastúpených advokátkou JUDr. Máriou Kanthovou, advokátska kancelária, Župná 20, Komárno, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 150/2018 a jeho uznesením zo 14. marca 2019, ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 406/2016 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ KOTVA] a [REDAKČNÝ KOTVA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 150/2018 a jeho uznesením zo 14. marca 2019, ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 406/2016 a jeho rozsudkom zo 6. februára 2018. Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 31. mája 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia ako žalobcovia sa žalobou domáhali voči obchodnej spoločnosti Československá obchodná banka, a. s., ako žalovanej 1 (ďalej len „veriteľka“), obchodnej spoločnosti BOVANA s. r. o. ako žalovanej 2 (ďalej len „dražobníčka“) a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako žalovanému 3 a žalovanej 4 (ďalej „vydražiteľ“, „vydražiteľka“, obaja spolu ako „vydražitelia“) určenia neplatnosti dražby.

3. Na návrh veriteľky dražobníčka 20. februára 2013 vykonala dobrovoľnú dražbu, priebeh ktorej osvedčila notárka JUDr. Janka Antalová v notárskej zápisnici. Predmetom dražby bol súbor nehnuteľností ležiacich v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] zapísaných na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ].

4. Sťažovatelia v žalobe uviedli, že s veriteľkou 30. marca 2005 uzatvorili zmluvu o hypotekárnom úvere s neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Na základe námietok veriteľky, podľa ktorej úver nie je spotrebiteľským úverom, sťažovatelia doplnujúcim podaním spresnili dôvody neplatnosti dražby, keď v jednotlivých bodoch špecifikovali, akým konaním a ktoré ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) boli porušené.

5. Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 251/2013-162 z 23. januára 2014 bola žaloba zamietnutá. Podľa názoru okresného súdu všetky sťažovateľmi tvrdené skutočnosti o porušení ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách boli vyvrátené a žiadne právo sťažovateľov nebolo dotknuté.

6. Sťažovatelia v podanom odvolaní z 27. marca 2014 v bodoch I až V konkretizovali, akým konaním dražobníčky a ktoré ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách boli porušené, resp. ako boli sťažovatelia dotknutí na svojich právach. Konkrétne uviedli tieto námietky:

I. Absencia poučenia sťažovateľov podľa § 21 ods. 2 až 6 zákona o dobrovoľných dražbách v notárskej zápisnici o dražbe z 20. februára 2013. Sťažovatelia poukázali na to, že okresný súd uznal toto ich tvrdenie ako pravdivé. V notárskej zápisnici o osvedčení priebehu dražby skutočne takéto poučenie absentuje, avšak podľa konštatovania okresného súdu k notárskej zápisnici je pripojené oznámenie o dražbe, v ktorom je poučenie uvedené. Sťažovatelia právo podať žalobu na súde v zákonnej lehote využili a záznam o prebiehajúcom súdnom konaní bol zapísaný na liste vlastníctva, v dôsledku čoho neutrpeli žiadnu ujmu na svojich právach.

II. Skutočnosť, že účastníkom dražby a vydražiteľom bol len žalovaný 3, lebo jeho manželka žalovaná 4 nebola účastníčkou dražby, ale ani vydražiteľkou.

III. Skutočnosť, že licitátor [REDAKOVANÉ] nebol v deň dražby 20. februára 2013 zamestnancom dražobníčky, a preto nebol oprávnený vykonávať funkciu licitátora.

Aj toto tvrdenie sťažovateľov uznal okresný súd ako pravdivé, avšak konštatoval, že menovaný je jedným z dvoch konateľov dražobníčky a bol osobitne splnomocnený na vykonanie funkcie licitátora.

IV. Neuvedenie údajov o bývalých vlastníkoch predmetu dražby v notárskej zápisnici o dražbe z 20. februára 2013.

Aj toto tvrdenie sťažovateľov uznal okresný súd ako pravdivé, avšak s tým, že sťažovatelia tým neutrpeli žiadnu ujmu na svojich právach.

V. Neuvedenie údajov o tom, ako a v akej výške bolo dohodnuté zníženie najnižšieho podania.

Podľa okresného súdu v zmluve o vykonaní druhej opakovanej dražby veriteľka a dražobníčka uviedli výšku najnižšieho podania (87 750 €, 75 % zo sumy určenej v znaleckom posudku) a výšku sumy, po ktorú možno najnižšie podanie znížiť (polovica hodnoty určenej v znaleckom posudku, t. j. 58 500 €). Podľa názoru okresného súdu sťažovatelia týmto neboli dotknutí na svojich právach.

7. Rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 646/2014-224 z 24. februára 2015 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa názoru krajského súdu okresný súd náležite zistil skutkový stav veci a zaoberal sa jednotlivo každým tvrdeným dôvodom neplatnosti dražby, pričom jeho skutkové závery vyplývajú z vykonaného dokazovania a sú argumentačne presvedčivé. Okresný súd vec správne posúdil aj po právnej stránke a s každým tvrdeným dôvodom neplatnosti dražby sa presvedčivo vysporiadal. Podľa názoru krajského súdu sťažovatelia nekonkretizovali, aké ich práva boli porušené (zhoršené) tvrdeným porušením ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Napriek tomu, že v niektorých prípadoch došlo k porušeniu niektorých ustanovení zákona, nebolo konkrétne tvrdené, ale ani zistené, akým spôsobom a do akých práv sťažovateľov bolo tým zasiahnuté.

8. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, v ktorom namietali, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 535/2015 z 26. apríla 2016 bol rozsudok krajského súdu č. k. 14 Co 646/2014-224 z 24. februára 2015 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Podľa zistenia najvyššieho súdu sťažovateľom neboli doručené vyjadrenia ostatných procesných strán, čím bolo porušené ich právo na spravodlivý proces.

10. Po zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu krajský súd doručil sťažovateľom vyjadrenia ostatných procesných strán k odvolaniu sťažovateľov. Právna zástupkyňa sťažovateľov podaním zo 17. februára 2017 oznámila krajskému súdu, že u dražobníčky 20. mája 2016 došlo k zmene jej spoločníka, konateľa, obchodného mena, sídla, došlo k zlúčeniu s inou obchodnou spoločnosťou a k zániku jej zastupovania [REDAKOVANÉ], ktorý bol licitátorom na predmetnej dražbe. Podľa jej názoru došlo k takým zmenám, ktoré ovplyvňujú vykonanie dôkazov. Mala tým na mysli napríklad preskúmanie pasívnej legitimácie dražobníčky, či v čase súdneho konania bola oprávnená byť dražobníčkou (či zaplatila poistenie zodpovednosti za spôsobenú škodu). Navrhla, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Toto podanie právnej zástupkyne sťažovateľov nebolo dražobníčke doručené s tým, že tieto skutočnosti nemali žiadny vplyv na konanie a rozhodnutie krajského súdu.

11. Následne novým rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 406/2016-305 zo 6. februára 2018 bol rozsudok okresného súdu opäť potvrdený. Rozsudok bol odôvodnený rovnakými skutkovými a právnymi závermi ako skorší rozsudok č. k. 14 Co 646/2014-224 z 24. februára 2015.

12. Podľa názoru krajského súdu zmeny týkajúce sa dražobníčky nemajú žiadny právny vplyv na prebiehajúci súdny spor a tieto zmeny neovplyvňujú vykonanie dôkazov. K namietanej absencii poučenia sťažovateľov podľa § 21 ods. 2 až 6 zákona o dobrovoľných dražbách (o možnosti podať žalobu o určenie neplatnosti dražby v trojmesačnej prekluzívnej lehote) treba zdôrazniť, že sťažovatelia, hoci v notárskej zápisnici absentoval tento údaj (bol iba súčasťou zápisnice spolu s oznámeniami o konaní dražby), nepreukázali, že bolo negatívnym spôsobom zasiahnuté do ich práv podať žalobu, keďže ju v zákonom ustanovenej lehote aj podali. Samotná okolnosť, že žalobu podali

až v posledný deň trojmesačnej prekluzívnej lehoty, je z tohto pohľadu irelevantná, preto nemôže tento dôvod mať za následok neplatnosť dobrovoľnej dražby. Tvrdenie, že pre nedostatočné poučenie bola poznámka o začatí konania o určenie neplatnosti dražby zapísaná v katastri nehnuteľností až 16. augusta 2013, by mohla byť zohľadnená a dôvodná jedine v takom prípade, keby došlo k takému zásahu do práv sťažovateľov, ktorým by skutočne v uvádzanom čase v ich neprospech v dôsledku chýbajúceho poučenia a neskoršieho zápisu poznámky došlo k reálnemu negatívnemu zásahu do ich právneho postavenia, čo však nebolo preukázané.

Nedôvodná je námietka, podľa ktorej vydražené nehnuteľnosti nadobudla okrem vydražiteľa aj vydražiteľka ako manželka vydražiteľa v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čím obaja by mali byť dotknutí na svojich právach hrozbou vykonania úkonov, pretože je zrejmé, že príklepom licitátora prešli vydražené nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo zákona, a preto skutočnosť, že vydražiteľka nebola účastníčkou dražby, je úplne bez základu k tvrdenému porušeniu zákona, resp. negatívnemu ovplyvneniu nejakých možných práv sťažovateľov.

K námietke porušenia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách treba v celom rozsahu odkázať na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, ktorý v dostatočnej miere a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, prečo v tomto smere nepovažuje za dôvodné tvrdenie o porušení zákona. Navyše, sťažovatelia žiadnym spôsobom nekonkretizovali, v čom mali byť dotknutí na svojich právach tým, že licitátor nebol zamestnancom dražobníka. Odvolací súd v rámci poznámky k tomu uvádza, že okresný súd v rozsudku č. k. 14 C 251/2013-162 z 23. januára 2014 uviedol, že hoci podľa § 9 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách licitátor je zamestnancom dražobníka, pričom v danom prípade bol licitátorom konateľ dražobníčky [REDAKOVANÉ], ktorý jej zamestnancom nebol, nemožno to považovať za porušenie zákona, lebo bez ohľadu na pracovnoprávny vzťah medzi licitátorom a dražobníkom vystupuje licitátor pri dražbe ako splnomocnenec dražobníka podľa § 15 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa tohto ustanovenia kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Oprávnenia licitátora [REDAKOVANÉ] konať v mene a na účet dražobníčky ako jej konateľ sú jednoznačne a nepochybne rozsiahlejšie, ako by tomu bolo v prípade zamestnanca dražobníčky. Žiadny právny predpis

neukladá podnikateľovi povinnosť mať zamestnancov, preto nemožno ani vylúčiť, aby štatutárny zástupca dražobníčky (konateľ) mohol vykonávať funkciu licitátora. Dôležité je aj to, že [REDAKOVANÉ] je zapísaný do zoznamu advokátov, pričom vzhľadom na svoje postavenie advokáta nesmie byť v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu. Ak by sa ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách malo chápať striktne zužujúcim spôsobom, nemohol by žiadny advokát vykonávať funkciu licitátora. Takýto postup by bol diskriminačný. Vzhľadom na uvedené dospel okresný súd k záveru, že [REDAKOVANÉ] bol v súvislosti s dražbou osobou spôsobilou vykonávať funkciu licitátora v mene dražobníčky (koniec poznámky).

Pokiaľ ide o neuvedenie údajov o bývalých vlastníkoch predmetu dražby v notárskej zápisnici v zmysle ustanovenia § 24 ods. 2 písm. c) zákona o dobrovoľných dražbách, okresný súd správne zistil, že toto tvrdenie je pravdivé, avšak zároveň vysvetlil, prečo nepovažuje túto skutočnosť za relevantnú. Konkrétne uviedol, že sťažovatelia síce tvrdia, že týmto opomenutím boli dotknutí na svojich právach, avšak nijako ich nekonkretizovali. Krajský súd k tomu dodáva, že aj v podanom odvolaní sťažovatelia vysvetľujú, že uvedená náležitosť má byť v zápisnici, keďže ide o obligatórnu náležitosť, avšak neuvádzajú, akým negatívnym spôsobom zasiahol tento chýbajúci údaj do ich konkrétnych práv.

Nemožno súhlasiť s odvolacou námietkou, podľa ktorej v zmluve o druhej opakovanej dražbe nebola dohodnutá suma, o ktorú možno znižovať najnižšie podanie. V zmluve je uvedená dohoda, podľa ktorej najnižším podaním bude 75 % z ohodnotenia dražby znaleckým posudkom, teda 75 % zo sumy 117 000 € s možnosťou ďalšieho zníženia až na 50 % zo sumy 117 000 €. Z notárskej zápisnice o priebehu druhej opakovanej dražby je zrejmé, že licitátor vyzval účastníka, aby dražil za vyvolávaciu cenu 87 750 €, po troch neúspešných výzvach pristúpil k zníženiu najnižšieho podania na sumu 82 750 €, po ďalších troch neúspešných výzvach pristúpil k zníženiu najnižšieho podania na sumu 82 750 € (ide asi o mylný údaj, pozn.), po ďalších troch neúspešných výzvach licitátor postupne znižoval podanie na sumy 77 750 €, 72 750 €, 70 750 €, 65 750 € až po zníženie na najnižšie podanie v sume 58 500 €, za ktorú boli nehnuteľnosti napokon vydražené. Podľa § 20 ods. 10 zákona o dobrovoľných dražbách ak nebolo urobené najnižšie podanie, zníži licitátor najnižšie podanie o čiastku dohodnutú v zmluve o vykonaní dražby. V danom prípade síce nebola uvedená čiastka, o ktorú je možné znížiť najnižšiu sumu, ale bola

uvedená suma, po ktorú je možné dražobnú sumu znižovať. V konečnom dôsledku to znamená, že v zmluve o vykonaní druhej opakovanej dražby bolo dohodnuté, že najnižšie podanie môže byť znížené na 50 % zo sumy 117 000 €, a preto výkon záložného práva sa realizoval v súlade s týmto zákonným ustanovením. Názor sťažovateľov, podľa ktorého toto ustanovenie má byť vykladané tak, že mala byť uvedená presná čiastka, o ktorú môže licitátor sumu (postupne) znižovať, nie je dôvodný, lebo takáto povinnosť z citovaného ustanovenia nevyplýva.

Zhrnúc už uvedené úvahy treba konštatovať, že sťažovatelia nekonkretizovali, aké ich práva boli, resp. mali byť porušené, či zhoršené tvrdenými porušeniami jednotlivých ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Aj keď v určitých prípadoch došlo k porušeniu niektorých ustanovení zákona, sťažovatelia konkrétne netvrdili, ale ani nebolo zistené, akým spôsobom a do akých práv sťažovateľov bolo tým zasiahnuté. K tomu treba dodať, že by musela existovať príčinná súvislosť medzi uvádzanými porušeniami zákona a tvrdenými porušeniami práv sťažovateľov. Pokiaľ by pre vyslovenie neplatnosti dobrovoľnej dražby postačovalo samotné nedodržanie zákona, zákonodarca by to riešil sankciou neplatnosti a možnosťou domáhať sa vyslovenia neplatnosti na súde bez ďalšieho. To by potom znamenalo, že by sa nemuselo preukazovať, ako, resp. v čom boli tvrdeným porušením zákona dotknuté práva sťažovateľov negatívnym spôsobom.

13. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 406/2016-305 zo 6. februára 2018 podali sťažovatelia 18. mája 2018 dovolanie. Prípustnosť dovolania sa vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

Sťažovatelia konkrétne poukazujú na to, že oznámenie zmien týkajúcich sa dražobníčky, ktoré podaním ich právnej zástupkyne zo 17. februára 2017 predostreli krajskému súdu, nebolo dražobníčke doručené, hoci sa jej týkalo, a tým bolo porušené jej právo vyjadriť sa ku skutočnostiam uvádzaným v oznámení, a to v rozpore s právom na spravodlivý proces implikujúci v sebe podľa ústavného súdu pre všetky strany konania právo zoznámiť sa s každým dokladom alebo návrhom predloženým súdu druhou stranou s možnosťou vyjadriť sa.

Ďalej sťažovatelia namietajú, že krajský súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V zmysle § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku

na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Sťažovatelia poukazujú na to, že krajský súd neodôvodnil, prečo nepovažoval za potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie. Nariadenia odvolacieho pojednávania sa sťažovatelia domáhali už aj v predchádzajúcom dovolaní proti skoršiemu rozsudku krajského súdu s odôvodnením, že sa chceli vyjadriť ku všetkým relevantným skutočnostiam uvedeným v dovolaní a prípadné nejasnosti pred súdom vysvetliť.

Nesúhlasia so stanoviskom krajského súdu k oznámeným zmenám týkajúcim sa dražobníčky.

Namietajú nesprávne posúdenie otázky, či mohol byť licitátorom [REDAKOVANÉ], hoci nebol zamestnancom dražobníčky. Opierajú sa pritom o názory z odbornej literatúry, na ktorú poukazujú.

Trvajú tiež na tom, že dostatočne špecifikovali, v čom a ako boli dotknutí na svojich právach namietanými porušeniami zákona o dobrovoľných dražbách.

Nesúhlasia s krajským súdom tvrdiacim, že okresný súd dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne vysvetlil svoje závery vo vzťahu k zamietnutiu žaloby. Poukazujú pritom na rozsudok Okresného súdu Bratislava V v inej veci, ktorý zdôraznil, že inštitút dobrovoľnej dražby je inštitútom vážne zasahujúcim do ústavného práva vlastníť majetok s dosahom aj na právo na obydlie.

Ďalej polemizujú so závermi krajského súdu týkajúcimi sa najnižšieho podania a podrobne prezentujú vlastný názor na správny výklad tejto právnej otázky.

Napokon sťažovatelia osobitne zdôrazňujú, že podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov jedine najvyšší súd dbá o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Najvyšší súd rovnako ako ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach poukázali na to, že svojvoľný výklad zákonov a nerešpektovanie procesných pravidiel a procesných záruk spravodlivého procesu môže mať za následok aj porušenie základných ľudských práv.

14. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 150/2018 zo 14. marca 2019 bolo dovolanie sťažovateľov podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku odmietnuté s tým, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nie je daná. Toto uznesenie sa stalo právoplatným 3. apríla 2019. Podľa názoru najvyššieho súdu, pokiaľ sťažovatelia konkrétne namietali, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok riadneho odôvodnenia, treba poukázať na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania. Na tejto zásade zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania a len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, a preto ho treba považovať i naďalej za aktuálne. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania sťažovateľov z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nevyplýva.

15. Sťažovatelia s právnym názorom najvyššieho súdu nesúhlasia, keďže podľa nich tento vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne. Podľa názoru sťažovateľov postupom a uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu ich označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. V žalobe a v dopĺňujúcom podaní konkretizovali vo viacerých bodoch, ktoré ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách boli konaním dražobníčky porušené. Tak okresný súd, ako aj krajský súd konštatovali porušenie niektorých ustanovení zákona, avšak s tým, že nebolo preukázané, že by sťažovatelia tým boli dotknutí na svojich právach. Tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého sťažovatelia nekonkretizovali, aké ich práva boli porušené, je zmätočné, vychádza z nesprávneho výkladu zákona, keďže táto povinnosť nevyplýva zo zákona o dobrovoľných dražbách, ktorý treba v tejto veci považovať za *lex specialis*. Nevyplýva ani z pôvodnej dôvodovej

správy k ustanoveniu § 21 zákona o dobrovoľných dražbách. Bolo povinnosťou krajského súdu vyhodnotiť a riadne odôvodniť, či porušením jednotlivých ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách sťažovatelia boli, resp. neboli dotknutí na svojich právach. Vzhľadom na to je podľa názoru sťažovateľov nepochybné, že konanie pred okresným súdom, ale aj krajským súdom sa neriadilo ustálenou medzinárodnou a slovenskou judikatúrou, je postihnuté inou vadou podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku. Okresný súd neprihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo, najmä na všetky skutočnosti, dôkazy a právne závery svedčiacie v prospech sťažovateľov. Skutkové zistenia vyhodnotil nesprávne a dospel k nesprávne právnemu názoru. Navyše, krajský súd rozhodol o odvolaní aj druhýkrát bez nariadenia pojednávania. Tým bolo sťažovateľom znemožnené uskutočňovanie im patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Sťažovatelia zdôrazňujú, že dražobníčka pri vykonaní dražby porušila už (v odseku 6) uvedené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách zhrnuté v piatich bodoch.

17. Aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 150/2018 zo 14. marca 2019, ktorým bolo dovolanie odmietnuté, došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov. Najvyšší súd sa zaoberal len tým, či je v danom prípade daný dovolací dôvod, na ktorý sťažovatelia poukázali [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku], a podľa názoru sťažovateľov dospel pritom k nesprávne právnemu záveru. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sa absolútne nezaoberal vecnou stránkou napadnutých rozhodnutí, nesprávnym postupom okresného súdu a krajského súdu, neskúmal právne posúdenie veci, a to s odôvodnením, že tu nebol daný žiadny dovolací dôvod. V opačnom prípade by sa zaoberal aj týmito otázkami. Tým, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil neexistenciu dovolacieho dôvodu, odňal sťažovateľom možnosť, aby sa najvyšší súd zaoberal vecnou stránkou (právnym posúdením), ako aj všetkými námietkami sťažovateľov. Nemožnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, neprihliadnutie na všetky uvádzané argumenty, absencia riadneho a náležitého odôvodnenia rozhodnutia zo všetkých zákonných hľadísk a podobne sú jednoznačne vadami preukazujúcimi odňatie možnosti konať pred

súdom. Podľa názoru sťažovateľov dospel najvyšší súd k nesprávnemu záveru, podľa ktorého nie je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

18. Sťažovatelia požadujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vlastníť majetok, právo na súdnu ochranu, právo na rovnosť účastníkov konania garantované čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich právo na spravodlivý súdny proces garantované čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na ochranu majetku garantované čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. marca 2019 sp. zn. 3 Cdo 150/2018, postupom a rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 6. februára 2018 sp. zn. 14Co/406/2016-305 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 150/2018 zo dňa 14. marca 2019 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Co/406/2016-305 zo dňa 6. februára 2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľom 1/ a 2/ priznáva náhradu trov konania v sume 346,66 eur (slovom tristoštyridsaťšesť eur šesťdesiatšesť centov) na účet ich právnej zástupkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava, judikatúra a teoretické východiská

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

21. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

23. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

24. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

III.

Právne aspekty posúdenia vecí

A. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu

26. Jadrom tejto časti sťažnosti je námietka, podľa ktorej sa najvyšší súd zaoberal len tým, či je v danom prípade daný dovolací dôvod, na ktorý sťažovatelia poukázali [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku], pričom sa absolútne nezaoberal vecnou stránkou napadnutých rozhodnutí, najmä neskúmal právne posúdenie vecí s odôvodnením, že tu nebol daný žiadny dovolací dôvod. Nesprávnym vyhodnotením neexistencie dovolacieho dôvodu bola sťažovateľom odňatá možnosť konať v dovolacom konaní.

27. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať predovšetkým na to, že v podanom dovolaní sťažovatelia skutočne prípustnosť dovolania odvodili výslovne len z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. V rámci takto tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania konkrétne namietali, že podanie ich právnej zástupkyne zo 17. februára 2017 adresované krajskému súdu (týkajúce sa zmien, ku ktorým došlo v obchodnej spoločnosti dražobníčky) nebolo dražobníčke doručené, a táto sa preto nemala možnosť k tomuto podaniu vyjadriť, čím bolo porušené právo na spravodlivý proces. Ďalej namietali, že krajský súd rozhodol o ich odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania, čo takisto považovali za porušenie spravodlivého procesu. Napokon namietali právne posúdenie jednotlivých žalobných námietok, ktorými bola tvrdená neplatnosť dražby odôvodňovaná.

28. Napriek takto formulovaným konkrétnym dôvodom prípustnosti dovolania vychádzal najvyšší súd z toho, že sťažovatelia prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku vyvodzovali z nedostatku riadneho odôvodnenia rozsudku a z nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd sa teda namietaným nedoručením podania právnej zástupkyne sťažovateľov zo 17. februára 2017 dražobníčke, ale ani namietaným rozhodovaním krajského súdu bez nariadenia odvolacieho pojednávania nijako nezaoberal, ba dokonca uvedené námietky sťažovateľov ani len neuviedol v zhrnutí obsahu podaného dovolania.

29. Z uvedeného pohľadu možno nepochybné konštatovať, že najvyšší súd nevenoval žiadnu pozornosť takým dôvodom dovolania, ktoré by (ak by boli oprávnené) nepochybné znamenali porušenie práva na spravodlivý proces, čo by za bežných okolností malo viesť ústavný súd k vysloveniu porušenia práv sťažovateľov a k zrušeniu odvolacieho uznesenia najvyššieho súdu.

30. Daný prípad sa z pohľadu ústavného súdu javí ako špecifický v tom, že je celkom zrejmé už na prvý pohľad, že ani jedna z uvedených dvoch námietok sťažovateľov nemôže obstať.

31. Skutočnosť, že podanie právnej zástupkyne sťažovateľov nebolo doručené dražobníčke, mohlo znamenať porušenie práva dražobníčky na spravodlivý proces. V nijakom prípade tým nemohlo dôjsť a ani nedošlo k porušeniu práva sťažovateľov. Sťažovatelia nie sú oprávnení domáhať sa v dovolacom konaní nápravy porušenia práv iných strán konania, môžu tak urobiť len vo vzťahu k ich vlastným právam. Dovolanie z uvedeného dôvodu mohla podať len dražobníčka, ktorá to však, samozrejme, neurobila, keďže bola v konaní úspešná.

32. Podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Hoci sťažovatelia v podanom dovolaní namietali, že krajský súd o ich odvolaní rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rovnako ako pri skoršom rozhodovaní o tom istom odvolaní proti tomu istému rozsudku okresného súdu), ani sa nepokúsili oprieť túto námietku o citované ustanovenie, na ktoré sa pritom odvolávali. Vôbec totiž netvrdili, že došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania v odvolacom konaní, a rovnako netvrdili ani existenciu dôležitého verejného záujmu na nariadení odvolacieho pojednávania. Svoju námietku opreli o tvrdenie, že na odvolacom pojednávaní chceli zhrnúť svoju odvolaciu argumentáciu a chceli mať tiež možnosť objasniť prípadné sporné otázky. Takýmto spôsobom odôvodnená požiadavka na nariadenie odvolacieho pojednávania nemá celkom zrejme žiadnu oporu v zákone, a preto nemôže byť považovaná za dôvodnú.

33. V ďalšom vychádzal najvyšší súd z toho, že námietku nesprávneho právneho posúdenia merita veci nemožno považovať za postup, aký má na mysli ustanovenie § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Keďže sťažovatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali len z ustanovenia § 420 písm. f) (nie teda aj z ustanovenia § 421 ods. 1) Civilného sporového poriadku, nebolo možné zaoberať sa v dovolacom konaní otázkou právneho posúdenia veci krajským súdom.

34. V uvedenej súvislosti poukazuje ústavný súd na to, že i keď z formálneho hľadiska sťažovatelia prípustnosť dovolania vyvodzovali výslovne iba z ustanovenia § 420

písm. f) Civilného sporového poriadku, z konkrétneho obsahu ich námietok vyplývalo, že v skutočnosti namietajú aj správnosť právneho posúdenia merita veci, čo by pri hodnotení dovolania z obsahového hľadiska mohlo viesť k záveru, že prípustnosť podaného dovolania opierajú aj o ustanovenie § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Treba však dodať, že v prípade dovolania, prípustnosť ktorého sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, musí dovolateľ tvrdiť existenciu niektorej z alternatív obsiahnutých v tomto ustanovení, ktorá má byť podľa jeho názoru naplnená. Mal by teda tvrdiť, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (a túto konkrétne označiť), alebo riešil právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, resp. že sporná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (aj tu rozdielne rozhodnutia dovolacieho súdu konkrétne označiť). Takéto náležitosti dovolania opierajúceho sa o ustanovenie § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku však v dovolaní sťažovateľov absentovali.

35. Na základe dosiaľ uvedeného nemožno vyčítať najvyššiemu súdu, že sa meritórne nezaoberal právnym posúdením veci.

36. V konečnom dôsledku možno uzavrieť, že uznesenie najvyššieho súdu sa nejaví ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené, a možno ho preto považovať za akceptovateľné s už uvedenými pripomienkami. Nedošlo teda k porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľov preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že jeho porušenie sťažovateľa zrejme namietali v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v konkrétnych okolnostiach

posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 1 dodatkového dohovoru.

B. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým postupom a uznesením krajského súdu

38. Ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 406/2016 a jeho rozsudku zo 6. februára 2018 treba považovať tiež za zjavne neopodstatnenú, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov i v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

39. Jadrom tejto časti sťažnosti sú námietky sťažovateľov smerujúce proti hmotnoprávnemu posúdeniu ich vecí zo strany všeobecných súdov. Sú totiž toho názoru, že v skutočnosti došlo k porušeniu zákona o dobrovoľných dražbách, pričom trvajú aj na tom, že jednotlivými porušeniami zákona im bola spôsobená ujma na právach.

40. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (pozri bod 25).

41. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda či označené rozhodnutie je zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale aj napadnutý rozsudok okresného súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože

prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

42. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, III. ÚS 9/09).

43. So zreteľom na uvedené ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil pochybenia takej relevancie, ktoré by mohli mať za následok neakceptovateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z ústavného hľadiska. Sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej svojvôle konajúceho súdu, nie je arbitrárny a v dostatočnom rozsahu dáva odpoveď na to, ako a prečo došlo k potvrdeniu rozsudku okresného súdu.

44. Z napadnutého rozsudku krajského súdu (v podstatnej časti citovaný v bode 12) vyplýva, že krajský súd sa zaoberal so všetkými vnesenými námietkami sťažovateľov (bližšie označené v bode 6), so všetkými sa stručne, jasne a zrozumiteľne vysporiadal. Ústavný súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť sťažovateľov na tú skutočnosť, že pokiaľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňujú, nepostačuje to na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 456/2017).

45. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že jeho porušenie sťažovatelia zrejme namietali v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 1 dodatkového dohovoru.

IV.

Záver

46. Ústavný súd už len ako *obiter dictum* dodáva, že pokiaľ argumentácia sťažovateľov naznačuje možnosť situácie, keď rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená (v rozpore s § 9 zákona o dobrovoľných dražbách licitátor [REDACTED] nebol zamestnancom dražobníčky, keďže bol jej konateľom, čo podľa názoru sťažovateľov znamená, že dražbu vykonal licitátor, ktorý nebol oprávnený vystupovať ako licitátor, teda dražba prebehla v rozpore s § 9 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách), nič nebránilo sťažovateľom, aby v podanom dovolaní popri tvrdenej prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku uplatnili aj dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom voľba niektorej z troch alternatív uvedených v tomto ustanovení mala závisieť od lustrácie dovolacích rozhodnutí najvyššieho súdu k danej právnej otázke. Sťažovatelia uvedeným spôsobom však nepostupovali.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu